

uden Udvalgsbehandling. Jeg troede, at vi nu var kommet saa vidt, at vi ikke behøvede ved denne Lejlighed at tage op til Undersøgelse og Drøftelse, om der ikke kunde være et eller andet Omraade, enten for Præsters eller andre Tjenestemandsstillingers Vedkommende, hvortil det nu alligevel ikke kan gaa an at lade Kvinder faa samme Adgang som Mænd. Jeg er baade forbavset og til en vis Grad bedrøvet over, at Forhandlingen ikke er blevet holdt i det Spor, som jeg syntes den højtærede Justitsminister rettelig slog ind paa, da han forelagde Lovforslaget: han kom slet ikke ind paa en Omtale af de enkelte Stillinger.

Blandt de forskellige Opfattelser, der er kommet til Orde, er det betegnende at finde en Ordfører fra det konservative Folkepartis Side, som udtaler den mærkelige Mening, at medens det er en Selvfølge, at i Ministerierne f. Eks., Mænd skal kunne avancere igennem Anciennitet, saa maa der tages et Forbehold, naar Talen bliver om Kvinder. Den højtærede Justitsminister har med Rette gjort opmærksom paa, at man heller ikke kan slaa fast, at en hvilken som helst mandlig Assistent egner sig til at blive Departementschef. Det turde være, at der for Kvinders Vedkommende er mindst lige saa stor Udsigt til, at de egner sig til at blive Departementschefer, som der er for Mændenes Vedkommende. Jeg siger, det er ret betegnende, at man har hørt den Opfattelse gøres gældende fra konservativ Side, at noget er en Selvfølge for Mænd, men ingenlunde er en Selvfølge for Kvinder.

Endnu har jeg kun at gøre en Bemærkning i Anledning af, hvad det ærede 20de Medlem for Hovedstaden (J. Oskar Andersen) sagde. Jeg er enig med den højtærede Justitsminister i hans Udtalelser om Spørgsmaalet: Kirkens Anliggender og de statspolitiske Anliggender. Men det er ret interessant at lægge Mærke til, at det ærede 20de Medlem for Hovedstaden stadig gaar ud fra, at naar man skal høre Kirkens Mening, saa skal man høre det teologiske Fakultet og Biskopperne, maaske ogsaa Præsterne. Jeg vil paa det bestemteste protestere imod, at det at faa Kirkens Mening at vide sker ved Henvendelse til det teologiske Fakultet eller til en Forsamling af Biskopper eller Præster. Vil man have Kirkens Mening at vide — det kan være vanskeligt nok at faa den at vide —, saa skal man saa sandt først og fremmest høre de enkelte Menighedsmedlemmers Mening, og dersynes jeg, den højtærede Minister har Ret i, at den faar man at høre, naar der bliver Spørgsmaal om, hvorvidt de paagældende

skal have et Embede. Men vil man indhente en Udtalelse fra Kirken, forinden man gennemfører et saadant Lovforslag, saa ved jeg ikke, hvorledes man skal gøre det; men jeg vil i alt Fald meget have mig frabedt, at man indskrænker sig til at indhente en Erklæring fra det teologiske Fakultet eller fra Biskopperne. Man maa selvfølgelig gerne høre dem ogsaa, men jeg vilde ikke tillægge en Udtalelse fra dem nogen som helst Vægt udover den Vægt, man tillægger en hvilken som helst Udtalelse fra en hvilken som helst agtbar Mand; det er ikke som Repræsentant for Kirken, at de paagældende kan udtale sig, det er der ingen der har givet dem nogen som helst Bemyndigelse til. Men ogsaa her er det ret betegnende, at det er fra konservativ Side, man hører saadant Krav blive fremsat.

Jeg kan ikke lade være, da jeg nu alligevel har faaet Ordet anden Gang, hvad jeg heller ikke troede vilde blive nødvendigt for mig, at sige, at der kan fremhæves et enkelt Forhold, som i særlig Grad gør det ønskeligt, at ogsaa Kvinder faar Adgang til Præsteembedet. Jeg læste fornylig en Udtalelse af en Præst om hans Opfattelse af Præsternes Ordinationsløfte. Han siger deri: Det er jo kedeligt nok, at der bliver afkrævet os Præster ved Ordinationen et Løfte om, at vi skal rette os efter visse Bestemmelser, naar alle — og vi selv ogsaa — er klare over, at det kan vi alligevel ikke; men det sker heldigvis paa et Tidspunkt, hvor vi er unge, og hvor vi siger: Ja, det skal vi nu en Gang igennem for at komme ind i den Stilling, vi har bestemt os for, men vi tager det ikke saa nøje med det. — Jeg siger: Der kunde saa sandt nok trænges til, at der paa dette Omraade fra Kvinders Side kom nyt Blod ind, saa der fra Kvindernes Side kunde blive sagt: Ja, vel har vi nu faaet retlig Adgang til disse Stillinger, men skal man for virkelig at faa Adgang til disse Embeder yderligere aflægge et Løfte, som baade de paagældende selv og andre mener, man ikke skal bryde sig noget om, saa maa vi kræve en Forandring paa dette Punkt, for et saadant Løfte kan vi ikke gaa ind paa at afgive. Jeg har som sagt ikke tænkt paa at komme ind paa en Drøftelse af Enkeltheder; men jeg vilde dog gerne gøre denne Bemærkning for at fremhæve det som et Vidnesbyrd om, at der trænges til, at der her kunde komme Kvinder ind, som ogsaa paa det Felt vilde se sandere og sundere paa det foreliggende Forhold.

Jeg vil igen udtale Haabet om, at dette Lovforslag maa kunne gaa igennem